

19 februari—5 april 2026

**Tenskasven
(IKEA payback):
Bernd Krauß
i helfigur**

Kin museum för samtidskonst

Tenskasven (IKEA payback): Bernd Krauß i helfigur

Med sin cylinderform och vita fasad har det hänt att boende och besökare i Kiruna sagt att de tycker att det nya Stadshuset Kristallen påminner om en—toarulle. Vanvördigt visst, men också ett sätt att göra en ny plats till sin. När stadsplanerare och arkitekter haft visioner som övergått till profilprojekt i miljardklassen och serverar dem för medborgarna, kan ett nytt smeknamn med lite mer folkliga och satiriska associationer kännas rätt. Det är samtidigt ett sätt att distansera sig från dem som beslutat över gestaltningen av ens livsrum. Ett visst mått av hälsosamt trots helt enkelt.

Den här attityden är också en utmärkt ingång till Bernd Krauß konstnärskap, som presenteras i två delar på Kin. Dels ett "vardagsrum" på våning 1 som kommer att finnas kvar under en längre period, och dels en "repro-spektiv" på våning 3. Med prefixet "repro" antyds att det handlar om något som ska återges eller förökas. Eller varför inte uppdateras? Redan titeln på utställningarna ger en fingervisning om Bernd Krauß konstnärliga metod: lekfullt och något som skaver eller sätter sig på tvären men med en glimt i ögat.

Till att börja med: vad betyder Tenskasven? Det låter mest som rappakalja. Men om man säger det snabbt och med lite fantasi så går det eventuellt att lista ut: en ordlek med Svenskt Tenn! Namnet på inredningsbutiken på tjusiga Strandvägen i Stockholm med dyra möbler och tyger med kraftfulla mönster i starka färger. Den som känner till Svenskt Tenn-stilen, vet att den förknippas med så kallad god smak. En person som omger sig med produkter från butiken kan vara säker på att uppfattas som både välbeställd och stilsäker. Varje möbel och textil är handgjord och har tagit många timmar att tillverka.

Motsatsen finns också i utställningstiteln, ett varumärke som många fler av oss är betydligt mer bekanta med: varuhuset som säljer platta paket med ett innehåll som troligtvis har tillverkats långt borta. Samma sak med träet och alla andra material. För att få de här delarna att bli något att sitta i eller ställa böcker på, behöver användaren skruva ihop sakerna själv. Kvaliteten är det lite si och så med. Gemensamt med de båda ytterligheterna är att vi med hjälp av dem inrättar våra hem och andra platser där vi förväntas att uppehålla oss och trivas och att de symboliserar något vi förknippar med Sverige.

Under januari till mars är Bernd Krauß 2026 års första residenskonstnär på Kin och under den perioden kommer hans bas att vara i trappan upp till Konstverkstan. Det är inget rum i egentlig mening, utan mer ett genomgångsutrymme. Däremot har museet redan markerat det som en plats att stanna till på och ta det lugnt en stund, med hjälp av sittsäckar, bord, kuddar och rumsavdelare signerade duodji-konstnären Katarina Spik Skum. Nu ska Bernd Krauß göra platsen till sin arbets- och mötesplats med publiken. Man skulle kunna beskriva det som att två olika livsbanor hakar i varandra: en samtida konstnärs typiska kringresande liv med situationer där hen återkommande hamnar i vitt skilda sammanhang med förväntningar på sig att lämna sitt unika avtryck och ett relativt nytt stadshus i en stad långt upp i norr som bokstavligen befinner sig i gungning. Går det att med hjälp av inredning – hemmagjord, funnen eller given—skapa en atmosfär som främjar skaparlust och möten?

Det är just den utmaningen och friktionen som intresserar Bernd Krauß. För det syftet fungerar toarullen perfekt. Inte nog med att den kan väcka munterhet när besökare kommer till stadshuset och får syn på något de verkligen inte väntat sig, som samtidigt fungerar som ett skämt. Det mjuka pappret är dessutom ett frestande

underlag för att testa att teckna på med tuschpennor och—ett, tu, tre,—med de enklaste medel kan barn och vuxna tillverka sig en egen liten modell av arkitekten Henning Larsens cylindriska byggnad.

Så har en gemensam nämnare etablerats: relationen till byggnaden. Med i den tillfälliga arbetsplatsen/ konstnårsateljén finns också en figur sammansatt av orange snöstolpar och annat billigt material som erbjuds i en bra-att-ha-butik, särskilt i Kiruna. Vad mer kan karakterisera ett rum för trivsel? Jo, förstås en tilltalande utsikt från ett fönster och en öppen spis. Båda har Bernd Krauß tagit med sig i form av målade tavlor till det temporära rummet. Nu återstår att se vad det nya "vardagsrummet" kan frambringa för impulser till miniexperiment, öppna sig för vad som pågår därute, diskussioner och konflikter i vardagen. Badhus som aldrig blir klara, läckor i tak som gör att en hel våning är obrukbar, nya bostäder som behövs utan att kommunen vet vilken mark som kan exploateras, samebyarnas kamp mot ny gruvbrytning, vem som blir först i stan med att sälja semlor och hur det nu blir det med nya sjukhuset. Alltmedan "gropen" blir allt djupare. Sådana händelser, stora nyheter och lågmält surr blir en del av rummet i form av handskrivna bulletiner på väggen, teckningar och skulpturer där den som vill får hugga i och hjälpa till. Med sin speciella estetik, som kan se barnslig ut vid första anblicken, smyger sig Bernd Krauß in i miljön som bit för bit växer fram utifrån det han hör när han sätter örat mot jorden.

Det är inte första gången Bernd Krauß tillbringat tid på Kin. Våren 2024 var han här under två månader och ledde då bland annat ett påsklovskollo. Då förberedde sig Kiruna som bäst med att vässa sin ansökan om att utses till Europas Kulturhuvudstad 2029. Ett stort uppdrag för en stad med relativt liten befolkning. Det gäller att sikta högt. Man kan säga att det var just vad Bernd Krauß gjorde när han kallade kollot "Kiruna Konstakademi—inte högst men värst". Med

en man-tager-vad-man-haver-inställning började han med hjälp av några assistenter från Kin att bygga ett rum där konstakademien kunde husera. Det blev en konstruktion av klassiskt snitt, ett grekiskt tempel med kolonner av frigolit. Innanför väggarna fanns dagboksanteckningar, en loggbok och en verkstad för pyssel. De som stannade till kunde få sig en pratstund, hjälpa till att såga frigolit och fanns det en lagom stund över kunde man ställa sig och koka snabb sylt eller tillverka tvål. Så enkelt kan en skola ta sin början. I alla fall en sorts skola. Kiruna Konstakademi får en uppföljning 2026, på sportlovet.

Men inte heller det var första gången Bernd Krauß var på Kin. I februari 2024 deltog han i utställningen *Observatoriet—Konst och liv i den kritiska zonen*. Som vanligt var hans bidrag gjort på plats, det utvecklades över tid och det utgjorde ett rum i rummet. *Ruckel-Runa: Vi är alla batterier*. Det åsyftade rucklet, ett pyttelitet rum av spillbrädor som besökare kunde öppna och gå in i, var en sorts dass (utan tunna) med ett hjärtformat kikhål i dörren. Därinne välkomnades man av sedvanlig dasslitteratur och en "vacker utsikt med fjäll"-teckning på väggen inuti. Ett skrangligt tänkarrum avsett för stora planer, filosoferingar om marksprickor eller om vem som tar vem i TV-programmet Hotell Romantik. Under utställningstiden expanderade verket ut i rummet med "blombuketter" av skidstavar, småfåglar tillverkade av tomma roll-on-flaskor och utrivna sidor ur Norrländska socialdemokraten och Norrbottenskuriren med handskrivna kommentarer i marginalen. Den som satt inne i *Ruckelruna* och kikade ut genom hjärtfönstret hade utsikt mot ett av stadshusbyggnadens panoramafönster där man kunde se de ständigt arbetande lyftkranarna ute i landskapet närmast ikring nya Kiruna.

Att arbeta i längre processer, låta ens egna tankar öppna sig och blandas upp med omgivningen och tillfälliga möten med publiken, att hålla känslspröten utsträckta mot finurliga spänningar och

politiska smärtpunkter i lokalsamhället, så som Bernd Krauß gör och som en rad konstnärer jobbat med på vitt skilda sätt sedan åtminstone 1990-talet, har konstvetare myntat olika begrepp för. *Platsspecifik konst* använd ibland för att beskriva konst som är gjord för en specifik plats och som rent fysiskt sitter fast i arkitekturen. Men det når inte riktigt fram till det Bernd Krauß gör, eftersom det bara riktar in sig på platsen oberoende av människorna och händelserna runt omkring och att konstnären när hen är klar tackar för sig och åker vidare. 1996 föreslog konstkritikern Nicolas Bourriaud uttrycket *relationell estetik* och fick då med den omgivande dynamiken mellan människor och plats vid en viss tid. Maria Lind, chefen för Kin museum för samtidskonst, lägger i en av essäerna, skriven 1999, i boken *Selected Maria Lind Writings* (2010) fram beskrivningen *kontextkänslig konst*. Det uttrycket passar kanske bättre in på den här sortens konstnärlig praktik, som läcker mening och impulser både in och ut och som rör sig i ett flöde jäms med storpolitiska konflikter. En konst som inbegriper interaktion mellan människor och som ger plats för både allvarlig samhällskritik och vardagstrams. Allt visualiserat och konkretiserat i olika material och metoder, men där känsligheten för det pågående livet är ett viktigt redskap, kanske det viktigaste.

Själv ställer sig Bernd Krauß ytterst skeptisk till konstvetares ansträngningar att rama in samtidskonstens rörelser i teorier och akademiska diskurser. "Bekämpa det kuratoriska där och när du kan" skriver han i sin självpresentation. Han vill med bestämdhet peka på hur de konstnärliga professionerna, curatorer, konstnärer och forskare, har en tendens att dras in i ett hierarkiskt ekosystem av statusfyllda positioner och akademiska elfenbenstorn. De är i sin tur uppkopplade mot ekonomiska intressen som i slutänden gagnar en viss typ av konst stöpt för enkelspåriga sammanhang och standarder för påkostade uppdrag, för biennaler och konstmässor. Inte minst det senare har blivit en allt mer svällande del av konstens

villkor. Det, menar han, skadar konsten och konstnärerna och sviker publiken som återkommande exponeras för en viss typ av konst. *Agree-ology* kallar han det med sin sedvanliga ordfyndighet.

De här åsikterna är inte bara grundbulten för hans konstnärskap utan också i hans pedagogiska praktik. Sedan 2006 undervisar Bernd Krauß på Piet Zwart Institute / Fine Art i Rotterdam där han och studenterna praktiserar samma principer. Det viktigaste han vill skicka med de blivande konstnärerna är inte att hitta sin unika "stil", utan att öva upp förmågan att inrätta ett utrymme för sig själv och metoder för att hitta sätt att upprätthålla sin uppmärksamhet och nyfikenhet. En sfär som kan utgöra en bas för arbetsro, integritet och ramar för konstens riktning. Utifrån den "mentala ateljén", ska sedan vad som helst kunna hända och samtidigt fungera som långsiktig, stabil grund till utveckling och förmågan att möta en komplex omvärld.

Principerna har Bernd Krauß sammanfattat i *AMFAP. A Manual for A Practice*. I den kan man läsa—i alfabetisk ordning—nyckelord som *Ekonomi*, en inte oviktig del för en konstnär som sällan kan räkna med en fast inkomst eller att beställare alltid förstår vilka investeringar i tid och material som krävs för en konstnär med kontextkänslig praktik. P som i *Publiken* har också ett eget stycke i manualen. Den delar Bernd Krauß upp i de som är djupt involverade i samtidskonsten och ser alla de viktigaste utställningarna runt om i världen och de som också är insatta, men som inte sett "det senaste". Och så de som inte bryr sig om vilket. Den, menar han, är den som bäst lämpar sig för att få feedback ifrån eftersom de är frikopplade från positioneringar och prestige. Med finns också *Kontinuitet* och *Stabilitet*. Vardag syftar på viktiga, men till synes anspråkslösa platser som köksbordet, en bakgård eller i skogen, där de egentliga, stora händelserna och insikterna kan sippra in.

Samtidigt som *AMFAP* inte är menad att läsas som instruktionsbok, utan mer som inspiration och utgångspunkt för samtal med sig själv eller andra, så kan den också läsas som Bernd Krauß kritik av samtidskonstens maskineri. En av invändningarna han nämner är det inte sällan underförstådda kravet från beställarna att konsten ska vara "samhällskritisk", bry sig om utsatta grupper och fungera som ett världssamvete i största allmänhet. "Don't care if you are not there", Bry dig inte om du inte är där, skriver han. Inte så att han tycker att konst bara ska göras för konstens skull, eller för dekoration och i övrigt hålla sig borta från orättvisor och kamper, utan för att den riskerar att bli till en tom gest, där alla i slutänden blir nöjda och glada, från konstnären som får beröm, chefen som lever upp till uppdraget och ända upp till lokala och nationella makthavare som fått valuta för sin investering och kan känna att de tillåter lagom kritik och allt kan fortsätta som vanligt. Både konstnär och publik behöver riskera något för att konst ska hända, menar Bernd Krauß. Dit hör tid och närvaro.

* * *

Under en sexveckoperiod pågår "Reprospektiven" på plan 3. Här kan besökarna få en inblick i Bernd Krauß drygt trettioåriga konstnärskap där ett antal tidigare verk väntar på att sättas i aktion. Utgångspunkten är några kortfattade beskrivningar och instruktioner till verk han initierat åren mellan 2005 och 2025, de år då han tillbringade mycket tid i Sverige. Alla verk har tagit sin början i de kontextkänsliga sammanhang som varit aktuella där och då. Det kan ha varit som på Konsthögskolan i Umeå, dit han bjöds för en residensvistelse i början av 2000-talet för att höra sig för vad studenterna saknade där. Det visade sig att det fanns ett behov av utrymme för mer traditionellt måleri, vilket inte fanns vid den tiden. För det föreslog Bernd Krauß att de tillsammans skulle skapa en målarsal och alla fick hjälpa till att måla ett klassiskt parkettgolv som i en gammaldags konstskola.

Det här betyder att när verken reproduceras i Kiruna, finns det inga som helst garantier för att de kommer att se ut som eller ens likna "originalen". Instruktionerna kan betraktas mer som igångstartare för nya, mer aktuella flöden och vändningar. Vilka verk som kommer att få liv och engagera återstår att se, det kommer att ske beroende på vad som intresserar besökarna eller vilka frågor som väcker den kollektiva energin. Det är inte ens säkert att ett verk behöver återaktiveras på plan 3, utan på en skola, utomhus eller i Nya Centrum.

Ett av de äldre verken är *Drottninggatan*. Namnet syftar på den långa shoppinggatan i Stockholm, men det är inte viktigt. Instruktionen är att hitta och samla hårsnoddar på marken. Enstaka snoddar har man ingen större nytta av, men om man är tålmodig och hittar riktigt många (ett tips är att kolla på gym och idrottshallar) går de att montera med buntband och tillverka en halkmatta. Man kan också samla på navkapslar. Till ett annat verk, *Bakom glas Måleri* ("*Guten Abend, gute Nacht*") kan det vara givande med en sväng till Bumerangens återvinningsbutik eller undersöka en gammal släktings vind för att hitta en en inglasad tavla och måla vidare på den utan att förstöra det som ligger under. I *Wasamannen*, ett verk han gjorde på Umeå konsthögskola 2005, kommer en kopiator väl till pass för att upptäcka de vackra prickmönster som uppstår om man kopierar ett knäckebröd.

Är du trött på att folk drar i dig och att du behöver finnas på flera platser samtidigt? Det kan vara ett tecken på att verket *Bendy* är något för dig. Instruktionen lyder: spara dina gamla kläder och sy ihop överdel med strumpor, byxan, T-shirt och ytterkläder. Gör ett huvud med hjälp av en mössa eller peruk. Varsågod—du har nu låtit gamla uttjänta kläder komma till nytta och du har skapat en dubbelgångare som du kan sätta i en stol när du har gäster. Under en period bodde Bernd Krauß i ett välbärgat område i Connecticut.

Där upptäckte han att det åkte omkring många Porsche-bildar. Då föresatte han sig att filma alla Porschar han såg och redigerade ihop till en film. Det var verket *Porschefication* (2009).

Afrikanische Spiele tar sin utgångspunkt i den tyske nationalisten, författaren och äventyraren Ernst Jüngers bok om sin tid i *Främlingslegionen* skriven 1936. Utifrån sin auktoritära syn på världen (han var dock aldrig uttalad nazist), skriver han om koloniserade länder i globala syd, krigshjältar och disciplin. Bernd Krauß dyker in i det här verket genom experimentet att stryka under en mening på varje sida i boken och sedan låta det bli en sammanhängande (eller inte) historia. En föråldrad text kan på så vis plockas ner och byggas upp igen till något helt annat men med samma grundmaterial.

Några ständigt återkommande övningar är *Tidningsartiklar*, (kopierade sedan 1994). Allt man behöver är en dagstidningssida och sedan kan man skriva av hela sidan för hand och även rita in bilderna. Ta med reklamen också när du ändå håller på. Ett sådant konstverk tar aldrig slut. *Soaprates: (What twicks can learn from Brigs; Yellow Brick Athens 2019)* handlar om att konstnärer ofta bjuds in att göra workshops. Men det är vanligt att folk känner sig okreativa och "dåliga" på konst. I Aten, där Bernd Krauß arbetade då, finns ju skulpturer av några av världens främsta skulptörer, som Fidias, han som sägs ha gjort statyerna på Akropolis. Marmor är svårt att tälja i, men tvål är lätt att forma och enkelt att få tag i! Lika praktiskt och lätt är det att koka marmelad av det man råkar ha plockat eller sparat i frysen.

I Kiruna lever människorna nära varandra och oavsett om man arbetar på LKAB, som bartender på Scandic, på en förskola, på något bygge eller bedriver rennäring, förenas alla av stadens historiska villkor och sårbarhet som en av världens största leverantörer av järnmalm. Staden har blivit en symbol för teknikoptimism, ja nästan varumärket för ett helt land där de styrande vill ligga i framkant och

skryta med konkurrenskraft. Samtidigt tvingas många arbetare bo i baracker och unga har svårt att hitta överkomliga förstalägenheter medan andra just fått veta att just deras bostadsområde måste rivras till följd av nya sprickbildningar i jordskorpan. Medan kommunen desperat försöker att behålla folk saknas både bostäder och samhälls-service och i berättelsen om Kiruna lyfts gärna profilbyggnader som den spektakulära kyrkflytten och förstås Stadshuset Kristallen, det som skulle bli Kiruna-bornas vardagsrum. Om det blev det finns det säkert olika åsikter om. Någon tycker kanske att det är något förvirrande att träda in i den enorma gyllene lobbyn och mysighetsfaktorn är det väl lite si och så med som det kan bli med officiella byggnader. Bernd Krauß *Tenskasven (IKEApayback)* är ett försök att etablera en kontaktzon för den som känner för det. En början kan vara att göra sitt eget stadshus av en toarulle och få me sig hem som en något annorlunda souvenir.

Paulina Sokolow

Självpresentation

Bernd Krauß (b. 1968, Sankt Leonhard) jobbar på snittstället mellan den Svenska Kyrkan och det europeiska kultursamhället, bland annat i Brüssel. Tidigare var han kulturansvarig för den bayerska sektionen hos EUROPOL (före detta INTERPOL) för utveckla och utvärdera multi strategiska insatser i utsatta områden i Central- och Nordeuropa. Han är utbildad poldansare, diplomerad bangolf terapeut och jobbar fortfarande för det tyska travförbundet som sverigeambassadör. Dessutom utbildar han framtidens aktörer i det så kallade PLUSMINUSNOLL området, där det gäller primär att överleva. Sen är det bara att inte dra för mycket uppmärksamhet på sig att utveckla en praktik utöver det vanliga. I sin oberoende konsultverksamhet koncentrerar han sig på att bekämpa det ultraliberala kuratoriska beteendet och har dessutom utvecklat verksam medicin för dem som har blivit infekterat av detta. Hans skickliga och poängterade helikopterlandningsteknik blev belönad med en guldmedalj under Jakt Världsmästerskap som tog plats 2022 i Inverness/Norra Skottland.

Repro-spektiv kokbok: med konstnärens egna ord

Det finns en viss begränsning i urvalet av verken, eftersom de ska vara definierbara genom ett verbaliserat koncept. Det betyder att även om olika personer följer samma recept, kanske resultatet inte ser likadant ut, men ändå kan relatera till varandra. Över och bortom detta är det självklart att det kreativa skapandet inte bara slutar med att följa en underliggande definition, utan kan ta ett eller flera steg vidare.

När den delen blir större än själva konceptualiseringen blir det omöjligt att återskapa verket på detta sätt. Det är denna begränsning som styr det följande urvalet.

Fokus ligger på verk som har skapats mellan 2005 och 2025, där konstnären har utvecklat en viktig del av sin verksamhet med Sverige som utgångspunkt och inom dess kulturella sammanhang. Genom denna konceptualisering av ett oeuvre blir det möjligt att återskapa det utan att konstnären behöver vara direkt involverad. Vem som helst, var som helst, kan ordna en retrospektiv.

1. *Gevär eller pistol* ("Production as Process"; 2005; Umeå Konsthögskolan)

Hittar någon träbit och sågar eller beskära till den att den bli format som ett vapen. Sätter gärna upp den på väggen med nål eller pin.

2. *Drottninggatan* ("Gamla Guld"; IASPIS 2006)

Plocka upp dagligen hårsnuddar från gator över ett par veckor. Det är lite lättare i stan. Sen när du har ett flertal kan du sätter dom fast med buntband på gumminät som lägger under en matta att den inte glida i väg.

3. *Bakom glas Måleri* ("Guten Abend, gute Nacht";

på det privata galleriet Giti Nourbakhsh i Berlin 2001)

Med utgångspunkt i traditionen av Hinterglasmalerei, som är vanlig i Central- och Sydösteuropa. Hittar nåt ramat konstverk på lopp som du gillar. Sen är det bara malar av den på själva glaset. Om den har inget då gäller det att fixa till alternativt i akrylglas. Det gå bra med att använda akrylfärg, men finast bli det med effekt pigmenterad färg.

4. *Wasamannen* ("Production as Process"; 2005;

Umeå Konsthögskolan)

Kopierar hårdbröd flera gånger på kopiatorn. Sen klistra du dom på DIN A4 paper för att få fler när du kopierar om dom igen. Beroende på storleken av väggen där du vill skaffa din Wasamannen behöver kanske 100—1000. Efter du har klippt dom ut från papper kan du börja att sätter fast dom i en sort figurativ form som för dig ska representera man eller kanske om du vill nåt annat.

5. *Der, die, das Riecher* (hela tiden sedan 1999 eller var det redan 1998?)

Der Riecher betyder ungefär "den som kan lukta" eller "näsan" och syftar på den handskrivna tidning som konstnären har gjort sedan slutet av 1990-talet. Ta fyra A4-blad och vik dem på mitten så att du får en fyrsidig tidning. Nu kan du börja anteckna allt som har hänt, vad som händer eller vad som kanske kommer att hända. Tänk på vad som gör en tidning till en tidning. Du kan också ha med reklam, tv-program, naturligtvis konstrecensioner, definitivt skvaller och massor av åsikter. Men tänk på din läsekrets så att de får en chans att hålla med. Det är viktigt. Det här är inte bara din dagbok. Du har ett visst ansvar som utgivare.

6. *Kontaktpoäng* (Utvecklat under tredje hand perioden för Konsthall Södertälje)

Varje gång du prata med nån du känner inte innan ge du dig själv en poäng—gärna ute på gator eller angelägenheter där folk samlas. Även i butikvärlden kan du punkta även om det känns lite som bedrägeriet men det kan vara en bra start försök, speciell på morgonen att börja dagen på socialt sätt.

7. *Bendy*

Spara din gamla kläder så att du får ihop en hel kostym med strumpor, byxan, T-shirt och ytterkläder. Sy dom ihop och ovanpå nån passande peruk kanske med mössan. Det är ett sätt att spara favorit kläder när dom har blivit utsliten. Mitt "Bendy" åkte direkt till L.A. för en campingbussresa i stället av mig. Annars sitar den i en gungstol i vardagsrummet om den inte plockas bort pga. av gäster.

8. *Great Egret Charmer*

Det är kanske lite på gränsen av återskapande, men jag fick uppdrag att formgiva en askkopp för en vernissage. Sen lagde jag till att den ska innebära figuren stor egret som är en jättevitt gråhäger som kan dyka upp ibland även i Tyskland. För att få det vita in användas s.k. gasbetong. Den är lätt format och när man vill kan man även klistra ihop den om man vill ha ett större format. Askkoppen är ju enkelt, sen är det kanske bra att fixa en europeisk fågelbok för att få några idéer hur den ser ut—Silberreiher (*Ardea alba*).

9. *Porschefication* (börjar omkring 2009)

Det kanske var hemlängtan när jag bodde en liten stund i USA på östkusten. Efter det var i den inte speciellt fattiga området av Connecticut fanns det bland annat mycket Porsche omkring. Det är bara filmer dom så länge man kan se dom. Även parkerade bilar är tillåten. Sen är det bara samlar ihop filer och ladda upp dom på nätet eller spara dom på en bildspelram med videofunktion. Då kan den

rulla på dagarna och nätter och man känner ryschet eller sig hemma. P.S.: namnet kommer från själva Youtube som förslag hur kontot kunde heta efter mitt ide var redan upptagen.

10. *Pompidou Porträtt*

Det är precis vad den hettar. Åk ditt och hittar nån som tecknar en bild av dig. Jag föredrar en som är inte komiskt, men det får du bestämma själv. Själva kulturcentrum är stängt för fem år framöver. Ingen aning hur det bi verkar konstnärs scenen på plats. Annars är Korea en plats där jag stöd på att hålla på med detta yrke.

11. *Oeuvre de Poster* (Berliner Senatsstipendium 1998)

Jag tro att det började egentlig med att skaffar nåt rekord vilka filmer man har sett. Ta en scen som är präglade eller översätter titeln i en bild—gärna bokstavlig och inte några större intellektuella ansträngningar. Det går bra med porträtt av vem havd huvudrollen i filmen. Formatet ska vara lite större att den liknar en poster. Hon som var chef på den fortfarande existerande Videoforum (del av Neuer Berliner Kunstverein) skakade bara på huvudet, när hon fick veta att det här fick ett stipendium.

12. *Afrikanische Spiele*

Detta blev en serie om sex teaterpjäser under en utställningsperiod på det privata galleriet Giti Nourbakhsh i Berlin. En av dem utvecklades till en danskoreografi tillsammans med Sonja Baeger, som är utbildad balettdansare. Utgångspunkten var en bok av Ernst Jünger om en utflykt till Främlingslegionen. Ta boken och stryk under en mening på varje sida. Det hjälper om du har läst boken i förväg, eller om du gör det under processens gång—då kan det hända att du åtminstone lyckas förmedla den grundläggande berättelsen—men det är inte absolut nödvändigt. DU KAN GÖRA DETTA MED VILKEN BOK SOM HELST. Och glöm inte att iscensätta allting baklänges, alltså från slutet till början. Stycket heter trots allt Eleips Ehcsinakirfa!

13. *Navkapsel*

När man åkte från Stockholm norr den gamla E4 lite efter Uppsala kom man förbi en större samling av dom som var utställd längs vägen. Frågan är den fortfarande kvar eller försvann den med E4? I alla fall i längtan att få ihop nåt med en annan materiell kvalitet började samlar dom på jämförd ganska låg nivå. Om man inte har ett större väg är det bäst att stapla dom på en pinne till ex än gängad stång som sitar i golvet eller nåt sorts av plattan. Sen är det bara köra på. Vart samling blev förstörd eller den krymp i alla fall när nån började eldar fram för vart husentré. Dom smält bara och stod sen som minnesmål en stund till i skolan trädgård, till den blev cementerad över.

14. *Nodboll inte Knutboll*

Inte hundra, men det måste vara en av dom första hardcorekoncept verk som jag har gjort och håller fortfarande på med. Ta en kula av snöre och knuta nod efter nod. Samtidigt vicklar du den upp till att det bli en boll igen. Beroende på tjockleken av snöret och storleken av den ursprungliga bollen kan det ta mellan ett par timme och flera dagar. Funkar utmärkt fram för TV speciellt när man kolla på golf eller snookertävlingar. Man bli bättre på det med tiden och kan göra det sen helt automatiskt precis som man broderar eller virkar.

15. *Der, die Leiter* (2004, skrift)

Det hat ingen att göra med nån steg, det var bara titeln till den lilla katalogen jag gjorde för den serien av verk med kartong. Det är året 2004 när jag är tillbaka efter ett år i konstnärskolonin i Worpsswede. Antagligen försökte får en ny produktion i gång utan att har nån utställning fram för mig. Principen är enkelt men kan vara ända ganska utmanande. Hitta nån förpackningskartong som berättar via bild och text vad det hade inneburit innan. Sen gäller det att översätta det eller transformerar det i en skulptur. Man far läggar till grejer använda färg men själva kartongen måste vara kvar på ett

eller annat sätt. Möjligtvis försökte jag praktisera ett modernistiskt perspektiv men det var troligen en missuppfattning från min sida. I alla fall kan det bli var som helst. Till slut plastar man den i en låda av akrylglas och säljer den.

16. *Toa-träd* (Haus Krauß, 1997 Künstlerhaus Stuttgart)
Hitta nån pinne i skogen, sen när du är tillbaka hemma hämta toarulle och svepa runt om den framtida stammen. Om du använda klister sitter den bättre fast. För att den ska stå på golvet kan du använda en träplatta med hål i. Skärpa pinnen så att den sitta fast. När du låter toapapper sitta lite lös på toppen kan den blåsa i vinden. En kompis till trädet är ju *Toamannen* (Worpswede 2004) som är syskon till den ett år senare producerade *Waasamannen*.

17. *Facility Center* (Island Keeper; Goethe Institut New York 2009)
Ingen aning hur man skulle kallar det på svenska efter "Anläggnings Centrum" är ju lite hölzern. Annars är det enkelt. När du gå till offentlig toan glöm inte ta med din kamera som måste ha en videofunktion. När du har tagit plats då filmar du utsnitt fram för dig. Det kan händer innan, efter eller mitt under du utför anläggningens anledning. Sen kan du lägga dom upp på ett konto eller kanske att du vill posta dom direkt på Instagram. Men det kanske upprör nån eller dom sluta följa dig.

18. *Tredje Handen* (Södertälje Konsthall)
Det var nån sort av mini-residens, där jag fick åker dagligen mellan Stockholm och den s.k. förort som är faktiskt ganska fint med vatten som tar sig in mitt i stan. Jag hade aldrig varit där och hade bara med i bagage vad man få veta genom media. Jag skulle jobba i en "Kringelstugan" som ligger en stenkast bort från konsthallen. När jag nu kolla på dokumentationen av utställningen eller bättre sagd på min del av "Observatoriet: konst och liv i den kritiska zonen"

består den bara av grejer som jag gjorde inom dom tio dagar jag har varit där och sprang omkring i byn. Det började med att jag samlade grenar ihop som låg omkring stugan och ställde upp dom mot väggur av stugans utsida. En sort territorial beteende kanske—men i alla fall en början. Från dom bitarna gjorde jag fingrar genom klippa dom is passande storlek i relation till hur än hand är format. Med kniv skalar man ut nagel bed på toppen. Nu behöver man skaffa en bas där man kan sätter fingrarna i. Enklast är borra hål i var sin sida och sätter en träplog emellan. För att hantera handen är det fördelaktig att sätta en grep vinkelrätt under med samma metod. Nu kan du gå omkring och hälsa mitt din hand. Du ska se hur mycket folk du lär känna med den nya handen. (Kringelstugan.blogspot.com)

19. *Kartläggning*
Det är alltid hjälpsamt att ha—och att få—en känsla av var man befinner sig. Det enklaste är att börja med ett stort pappersark; annars är det bara att klistra ihop flera tills du når åtminstone A0-format, vilket jag skulle rekommendera. Men vad är det egentligen som gör en karta till en karta, oavsett vad som står på den? Precis—själva vikningen! Och när den är gjord kan du börja med framsidan, där du anger vilket område du rör dig i, vilken skala som används och så vidare. På själva kartan är det ganska vanligt att ha siffror och bokstäver längs båda kanterna. Då kan man till exempel säga: "Vi rör oss från E4 till A6" eller "den bästa pizzerian finns på F3." När du tar med dig kartan för att dokumentera en promenad du gör, är det bra att ha med pennor. Senare, när du är tillbaka hemma, kan du färglägga allt med akvarell eller vad du vill. Och det bästa med detta är att du med tiden blir bättre på att orientera dig—inte sämre, som när du använder telefonen.

20. *Träkniv* ("Marö"-Metoden, sedan 2005, årligen)
Ta fram en kniv och slöjda till ett kniv av träd. Det är nåt för kris tiderna, när man vill och kan gör ingenting; kanske alternativet till "Wer nichts weiß, malt einen Kreis".

21. *Tegelvägg* ("Kellergalerie",
Kunstverein München 2003)

I byggnaden där tidigare utställning av "Entartete Kunst" tog plats fick jag jobbar med rummet var har blivit Bureau idag på halva trappan upp. Så att jag fick till källare känslan till målade jag halva rummet med ett tegelmönster. Enklast är de med ink som man kanske blanda lite med vatten. Det kan vara röd med lite brun som tegel är vanligt färgad. Sen är det perfekt med en pensel som är så bredd som tegel är högt. Då är det bara stryka på och hittar en rhythm likt en tegelvägg. Det ska inte vara för noggrant det ska flyttar på och får gärna passar in i rummet arkitektur.

22. *Parkettgolv* (Production as Process,
Umeå konsthögskola 2005)

Detta fungerar precis som tegelväggen ovan, men nu behöver du hitta material som kan användas för att bygga ett parkettliknande mönster. Tidigare skar jag bitarna i rätt form och storlek när jag hade tillgång till maskiner. Hemma fungerar det däremot bra att samla vinkorkar och sedan skära varje kork på längden i tre delar. Nu kan du börja limma fast dem på ett underlag, helst med trälim. Mönstret ska bli kvadratisk genom att tre bitar bildar ett block, som sedan vrids 90 grader i förhållande till nästa. Hur fint det blir—lite borgerligt, med ett vingolv att stå på.

23. *Nosen*

Egentlig skulle jag kommit på det mycket tidigare, men den första nosen som jag gjorde var kanske omkring 2019. Då fick Julia när hon avslutade att jobba för Galerie für Zeitgenössische Kunst i Leipzig. Grundprincip är i trä och den ska inte vara mycket större än en nos ska vara. Jag använda borrh för fixa nosens hål bredvid varandra och resten kan man gestalta ganska fritt utan att folk känner inte igen vad det förstålla. Akta dig bara att det bli för mycket phallus, då kan det bli missförståelse.

24. *Soaprates: (What Twicks Can Learn from Brigs;*
Yellow Brick Athens 2019)

Under vistelsen i Athens blev jag ombedd att hålla en workshop i centret som var öppen för allmänheten i alla åldrar. Jag tog med mig en mängd olika tvålar och knivar. Vi började snida vad som helst och jag gjorde ett slags porträtt—det vill säga att göra två hål i tvålen. Och vid något tillfälle slog det mig: Soakrates = Soaprates. Nästa jul gjorde jag en serie av dem och skickade den till personalen på GfZK Leipzig med lappen: "Stanna Sauber!"

25. *DINA 4 Frottage* (bara "echt" med Polychromos)

Detta måste ha varit den första höjdpunkten i min konceptuella praktik. Verket visades i en av de tidiga utställningar jag deltog i, och i en av de få i Nürnberg (Interim, 1993). Du behöver vitt A4-papper som du arrangerar i en cirkel. För stabilitetens skull limmar du ihop tre lager papper när formen väl är bestämd. Därefter färglägger du dem med olika pennor. Genom frottage tekniken blir de underliggande bladen synliga och avslöjar strukturen i denna tvådimensionella skulptur. Till sist kan du hänga upp den på en spik som placeras i mitten av den cirkel du har format.

26. *Den kuratoriska Konsolen (Curatorial Shelf?)*

Kolla på teckningen—det är lättare att förstå på det sättet. Den fungerar som en central modell för att tänka kring det ansvar en konstnär har för sin egen praktik och för att förmedla den till en publik, vare sig det sker i samarbete med, utan, eller i opposition mot den kuratoriella industri som har vuxit fram sedan konstutbildningarnas expansion i början av 1990-talet. (Kolla gärna in AMFAP-kanalen: www.youtube.com/results?search_query=AMFAP)

27. *The Everyday*

Det är inkokt marmelad av mina björnbär buskar som ge inte så mycket. Men det rekar för ett litet glas varje dag, när det är säsong. Det är det vad det dagliga handlar om: att man gör det sorts varje dag, som Jerry Seinfeld sa.

28. *Toshopwithgod*

Köp strumporna när det är SALE då hittar du automatiskt dom mest fashionable exemplaret efter ingen vill har dom. Sen är det bara fortsätta på samma spår och hittar dom grejer dom flesta vill inte har. Du sparar pengar och samtidigt är du väl klädd.

29. *ML porträtts*

Efter Maria Lind ville inte använda fotografier av henne för offentliga kommunikationen under Tensta konsthall tiden, fick jag uppdrag att gör ett rad porträtts av henne. Även idag används dom i olika sammanhang till ex. på hennes Wikipedia sidan. Den enda som fick ingen användning var den jag använde ett skärbord och klistrade på en putstrasa som jag klippte lock i, men så nära kommer alla andra inte uppfylla uppdraget.

30. *Kirchenfuehrer.blogspot.com*

Definitivt den första bloggen jag gjorde, omkring 2007, när jag tillbringade mycket tid i Sverige. Efter att N. Svensson sprang runt och försökte hitta fikaställen, började jag besöka kyrkor längs samma rutter—eller på egen hand. De i stadskärnan var inte särskilt intressanta, särskilt inte den tyska kyrkan i Gamla stan—men allt annat som räknas till Storstockholm fick besök av mig. Ibland var de stängda, och då fick det räcka med att fotografera utsidan; annars gick jag in och stannade en kort stund. Nu är frågan om det ska vara kyrkor du vill söka upp, eller något helt annat. Senare i livet blev det travbanor, men kanske är du mer intresserad av bunkrar, till exempel någon form av konst, gruvor, konstnärshem—precis vad

du vill. Men dokumentationen är viktig, och om du aldrig har gjort det tidigare, då är det dags NU! (Med en enda Google-mejladress får du tillgång till 100 möjliga bloggadresser. Upp och hoppa!)

31. *Foto-Leporello*

Egentligen är det knappt några fotografier som jag har visat genom åren, men ändå är det kanske det jag gör mest—faktiskt varje dag: fotograferar under dagen, hemma eller ute, på resor, även när jag bygger upp en utställning. Det är kanske det man skulle kunna kalla "det vardagliga", som folk älskar att säga att jag arbetar med—även om de knappt har tillbringat någon tid med mig i livet. När jag fortfarande arbetade analogt, någon gång mitt på 1990-talet, började jag binda varje filmrulle till en så kallad leporello—en liten bok med alla bilder från den rullen. När bilderna sorterats kronologiskt fick man också en sorts berättelse om vad som hade hänt under de dagarna. Den här metoden använde jag även för dokumentation av utställningar: dokumentation, dokumentation, dokumentation! (Se även Postscriptum)

32. *Ballon Me! (Utställning på Pracownia Portrettu 2015; Łódź)*

Ta fram en luftballong gärna fylld med gas. Sen gör ett porträtt av personen som sitter emot dig. Med ett snöre kan du fixa ett postkort på ballongen med din adress och kanske meddelande till den som hittar den senare. Sen släpp den, men kanske inte i närheten av flygplatsområdet!

33. *Kontakt-Bendy (Södertälje Konsthall; Observatoriet: konst och liv i den kritiska zonen, 2023)*

Det blev nån sidoeffekt av "tredje handen"—projektet att man gick omkring och fick kontakt med fler folk på gatan. Men jag kom även på det när jag var hemma i Nürnberg att jag hade börjat prata med folk utan att jag kände det innan. Det blev ett lite utmaning varje

dag att få "Kontakt" poäng Bara senare lärde jag mig Happyness institutet—jag tro på Harvard med prof. Waldinger som är chef där. Dom gjorde ett studie där en del av pendlare fick uppdrag att ta kontakt på vägen in i stan. Den kontrollgruppen skulle bara göra som vanligt. Därefter blev de intervjuade, och de som hade kontakt med främlingar mårde tydligt bättre, även om de varit mer ängsliga tidigare. Jag kan bara hålla med.

34. *Brevlådan*

Den som gör tidning vill att folk har en låda att leverera den till. Den första som jag gjorde medveten som detta var i Konstnärskolonie Worpswede där jag tillbringade ett år mellan 2003 och 2004. Den är gjort i nåt robust trädform efter den har inte spruckit mycket sedan dess. Det är en vriden fyrkantig träbalk som har en öppning i längden precis som en brevlåda. Men den hänger rakt upp i motsatsen till förbilden och en tidning har stoppats in. Utställt var den under en mäsas 2012 i Geneve i en utställning sammanställd av Verwurstinger. Sedan dess finns det flera till efter det är alltid något man kan göra: skära en spalt i ett material.

35. *Medborgarplatsen (Gamla Guld, IASPIS 2006)*

Drick några öl eller lemonad i burk och sen polerar du innan eller efter bort färgen på utsidan att den bli hel blank aluminium. Till slut när den är tomt trampa du på den och över tiden få du en samling som kanske på minner någon om nån ner smutsat plats efter helgen.

36. *Schmuckrauß.de*

Titta på var dina föräldrar har skapat eller skapar kulturellt arbete—vare sig det är professionellt nu eller vid sidan av. Organisera sedan en utställning för dem, eller en publikation, med eller utan deras medverkan.

37. *IKEA Walk*

Vart man och är någonstans måste finnas ett IKEA. Först gjorde jag det med Nico Vicario när han var på besök i Stockholm. Då gick vi till den allra första butiken som ligger ute på vad bli sen Kungens Kurva eller kanske var redan. Vi gick minst tre och en halv timme minst och sen ta man en portion köttbullar eller nåt sött. Försök hittar genomgång till kassan annars måste man gå ju genom hela skiten. Men på den historiska butiken går man ner en spiral—det är det värd, om den är kvar.

38. *Eldverkstad*

Kanske det allra första konstverk—i alla fall retrospektiv betraktad där jag fick leka med tandstickor i mitt Pappas lilla verkstad. Ingen aning hur det var med belyftning där inne i lägenheten där vi bodde, men jag fick hålla på med ett antal av stickor. Man kan ju bygga på eller lägga tandställe mot varandra så att del bli en kedjereaktion. Det gjorde jag med hjälp av Simon Frisch när fick komma tillbaka till vart Gymnasium skola och visa vad vi hålade på med under konststudium. (*Rückruf Kunst; Melanchthon-Gymnasium ca. 1993*)

39. *Tidningsartiklar, kopierade (sedan 1994)*

Det är ta bara fram dagens tidning och skriva av hela artikeln med hand. Om den har bild ritar av den också. En steg vidare är kopierar en hel sida av tidningen med allt vad ingår: reklam, layout detaljer osv. Mitt eget diplomarbete bestod till stora delar av kopierade bilder och texter som jag satt ihop till en bok. Titeln var ungefär: "Konstnärboken mellan produktion, dokumentation och förmedling". Jag hade kommit på efter fem år studier att avbilda verkligheten är grund funktionen av konsten. Grattis!

40. *Soft Galerie* (aka "Mädchentreff")

Den dök först upp kanske i en utställning hos Giti Nourbakhsch som en struktur gjord av träbitar och balkar, hållna ihop med ett system som ursprungligen var utformat för metallstänger. I själva utställningen stod den självständigt, utan att något visades på den. Titeln återkom i *Das Ist heute möglich* (Kölnischer Kunstverein, 2012), där strukturen bestod av stora block av frigolit. Här ingick en serie *Bilder mit Wachs* och en inbyggd monitor som visade ett kort klipp av Hannah Ahrends grav, som jag frigjorde från is.

41. *Alpha Magica*

Byggd på Lars Erik Forsgrens bok med samma namn. Uppgiften var att översätta de typsnitt han hade skapat och dekorerat till en målning—i mitt fall först på ett litet vykort som jag skickade ut, inte till hela världen. Senare finns några också på canvas, målade med fluorescerande färg.

42. *Tandstickare* (2025)

Kopplad till detta är en av det senaste verk som man kan fatta konceptuellt och hettar *Tandstickare* (2025). Man kan använda egentlig alla former av träd—hellre längre och tunn än kort och tjock. Då är det bara snickra fram en rund end på en sida, som man kan sen färga i en klassisk röd eller fritt val. Resten kan man klippa till som med kant eller låta vara det mer rond.

43. *Beer Polish* (for boredwolves)

Samla ihop några kapsyler från öl eller läskflaskor. Försök böja dom inte för mycket under öppnings processen. Sen kan du måla insidan med olika färg av nagellack. Låt dom torka oändligt.

44. *Arkivet* (Umeå; Production as Process, Konsthögskolan 2005)

Det var helt enkelt ett sätt att spara och bevara Riecher-tidningen, som producerades under fem månader på skolan. Vanligtvis lade

jag upp dem regelbundet i foajén, där det fanns en grupp soffor där studenterna hängde. Det består av fyra, gärna olika, pärmar i plast eller kartong, som kopplas ihop med lim eller skruvar. Även ett cykellås kan fungera för detta.

45. *Körperladen* (först analog, men sen mer och mer digitalt efter 2005)

Fota allt du upptäcker som har att göra med kroppen när du är ute och promenerar. Automatiskt blir vi attraherade av olika saker—mellan konstigt, osexigt, erotiskt eller skönt. Allt ska samlas i ditt Kroppsaffär!

46. *Residency (Production as Process; Umeå Konsthögskolan, 2005)*

Det var bara helt enkelt så att det fanns det en gästlägenhet uppe i Umea för Konsthögskolan. Efter inbjudan att göra nåt bestämde jag ta chansen och flyttade ditt. Det var säkert byggd på att jag i dom arenor innan hade varit på olika stället som kallades Konstnärs Residence till ex Balmoral och Worpswede. Men även för utställningar på Künstlerhaus Stuttgart "Haus Krauß" (1997), Kunstverein Frankfurt "Didaktische Strenge" (1999) hade jag varit längre på plats under utveckling och förberedning som elementär del av min konstnärliga praktik. Att se chansen för sen skaffar sitt egen Residency är bara en logisk följd av detta.

P.S.: ...och till sist! Gör alltid din egen reklam, genom flyers, affischer, analogt eller virtuellt. Lita inte på vad institutioner lovar, eller vad grafiska formgivare säger att du ska göra. Det är du som måste ta ansvar för kommunikationen. Du kommer att lära dig oändligt mycket på det här—jag lovar.

Bernd Krauß

Förmedling

Konstnärlig marmelad: Kiruna Konstakademi fortsätter!

Tisdag-lördag 3-6 mars 2026

09:00-16:00 Konstkollo

Under sportlovskollet jobbar deltagarna tillsammans med konstnären Bernd Krauß med olika material och metoder, där varje elev både är sin egen klass och sin egen professor. Deltagarna uppmuntras att ta med sig ett pågående projekt hemifrån, eller påbörja ett nytt på plats. Skulpturer gjorda i tvål, kokning av konstnärlig marmelad och byggnation av den fysiska konstakademin erbjuds på plats. Under kollot tar deltagarna också del av konsten på plats i stadshuset Kristallen och på Kin. Observationer och diskussioner används som ett sätt att praktisera konst och samtidigt lära sig något av den. Konstkollet är en fortsättning på *Kiruna Konstakademi—inte störst men värst* med Bernd Krauß som ägde rum på Kin under påsklovet 2024.

Dörren är öppen till kollot tisdag-lördag kl 09:00-16:00. Hoppa in en dag eller var med hela veckan—precis som det passar dig! Alla åldrar och kunskapsnivåer är välkomna, vi hjälper och lär av varandra. Veckan avslutas med en presentation av deltagarnas arbete i Konstverkstan.

Konstkollot är gratis och passar alla åldrar.
Ingen anmälan, drop-in.
Kin bjuder på frukt och dryck

Visningar och introduktioner

Allmänna introduktioner till Kins utställningar varje tisdag, torsdag, lördag kl 12:00 och torsdag kl 17:00. Vid Kins gröna reception. Plan 0.

Mejla info@kinmuseum.se för att boka en gratis visning av Kins aktuella utställningar.

Kolofon

Adress

Kin Museum för samtidskonst, Kristallen
Stadshustorget 1, 981 30 Giron/Kiruna

Personal

Tova Ejeklint, kommunikation, administration
Carola Kalla, assistent
Alice Lampa, förmedling
Maria Lind, chef
Inur Mustafin, tekniker
Bettina Pehrsson, biträdande chef
Christina Pestova Ejiksson, producent, samlingen
Emma Pettersson Juntti, producent, koordinator, förmedling
Paulina Sokolow, kommunikation
Museivärdar, Alla Belova, Lena Rydström och Maja Sjöström
Grafik, Marina Sergeeva

Tenskasven (IKEA payback): Bernd Krauß i helfigur
19 februari—5 april 2026

Kins visuella dialekt har utvecklats av konstnärerna Inga-Wiktoria Påve och Fredrik Prost i samarbete med formgivarna Johanna Lewengard och Benedetta Crippa.

Kin museum för samtidskonst är Norrbottens länskonstmuseum. Huvudmän för museet, som öppnade 2018, är Region Norrbotten och Kiruna kommun.

Kin Museum för samtidskonst/dáládáidaga dávvirvuorká/
nykyaijan taitheen myseymmi/Museum of Contemporary Art.

kinmuseum.se

